

1. ŠOLSKI NATEČAJ ZA NAJBOLJŠO PRAVLJICO

V šolskem letu 2021–22 smo se v aktivu za slovenščino BC Naklo – Srednja šola odločile, da za naše dijake razpišemo natečaj za najboljšo pravljico. Priložnost je bila prava, saj v letu 2022 obeležujemo 100-letnico rojstva slovenske pravljicarke Ele Peroci. Natečaj je bil pravi način, da se poklonimo njenemu ustvarjanju in dijake hkrati vrnemo v otroštvo in spodbudimo njihovo ustvarjalnost.

Na natečaj je prispelo 20 raznolikih in zanimivih pravljic, klasične in moderne oblike. Komisija, ki so jo sestavljale Jera Oražem, Marija Jerše in Špela Camlek, je imela težko delo. **Zmagovalka** je soglasno postala pravljica ***Nebesa ali pekel?*** dijakinje **Taje Lesjak iz 1. B razreda.**

Ostali nagrajenci so:

- iz 1. M: Rika Dolžan – *H₂O* (pravljica v narečju) in Urška Hojkar – *Cajt božiča* (pravljica v narečju);
- iz 4. Č Florjan Čuden – *Na žalost resnična sodobna pravljica* in Andraž Oblak – *Sodobna kmetijska pravljica.*

Vsi nagrajenci so dobili sladke nagrade, ob koncu šolskega leta pa bodo prejeli tudi pohvalo za sodelovanje.

V nadaljevanju si lahko preberete vse nagrajene pravljice.

Špela Camlek, Marija Jerše in Jera Oražem

NEBESA ALI PEKEL?

Življenje po smrti je bil vedno nerešljiv mit za človeštvo. Ali sploh obstaja ali ga upravlja več božanstev, samo bog in tako dalje in dalje. V resnici življenje po smrti obstaja in o tem, ali greš v nebesa ali pekel, ne odloča nobeno božanstvo, ampak trije ljudje. Ti ljudje so: človek, ki si ga v svojem življenju s svojimi dejanji in besedami najbolj prizadel, človek, ki si mu življenje spremenil na bolje, ter človek, ki je zaradi tebe izgubil svoje življenje.

Moje ime je Talia, umrla sem pri štiriindvajsetih letih. Sedaj, ko gledam svoje življenje na Zemlji s trenutnega položaja, večine stvari ne obžalujem.

Ko sem odprla oči po svoji smrti, sem se znašla v prazni sobi s tremi osamelimi prestoli, s prečudovito poslikanimi stenami in z dvoje veličastnimi vrati. Seveda je bil moj prvi odziv neuspešen pobeg. Po še nekaj neuspešnih poskusih, da bi odprla vsaj ena vrata, sem za sabo zaslišala glas: »Gospodična Talia, dobrodošli v posmrtno življenje. Oprostite, ker ste tako dolgo čakali name.«

Po nekaj trenutkih nerodne tišine sem se končno obrnila stran od vrat in se soočila z osebo, ki me je ogovorila. Na moje presenečenje me je ogovorilo dekle, ki ni izgledalo starejše od dvanajstih let. Njeno ime je bilo Asteria in je nekakšna tajnica v posmrtnem življenju, no, vsaj ena od tajnic in tajnikov, a ona je na mojo srečo edina, s katero sem prišla navzkriž v svojem obstoju tu. Obrazložila mi je postopek selekcije oziroma kaj sledi.

»Ta selekcija je zelo pomemben dogodek za vas, saj določa vaš položaj v posmrtnem življenju ali, kot vi ljudje to imenujete, odloča, ali boste odšli v nebesa ali pekel. Kakšno vprašanje?«

Seveda se je v moji glavi naredila manjša nevihta vprašanj, saj celo svoje življenje nisem verjela v posmrtno življenje, a izustila sem le dve: »Kako je to mogoče? Kako vse to obstaja?!«

»No, niste prvi človek, ki mi je postavil to vprašanje. Tudi sami ne vemo. Pojavili smo se s pojavom prvih živih mislečih bitij. Takrat tudi nam ni bilo jasno, kaj naj bi z njimi počeli ali zakaj smo, a smo prav kmalu ugotovili, da jih moramo opazovati v času njihovega obstoja, in ko njihov čas na zemlji poteče, soditi o njihovi usodi tu. Seveda

je to čez stoletja postajalo težje in težje, ker je naš sistem postal preobremenjen, in tako smo razvili sedanji sistem selekcije.«

To je bilo kar veliko podatkov, a še zmeraj ne dovolj. »Kje pa se nahajava trenutno? Zakaj ljudje tega kraja še niso odkrili?«

»Hm, zanimivo vprašanje. Ljudje nas niso odkrili, ker še sami ne vemo, kje smo. Smo povsod, a nikjer.«

Nemogoče je bila edina stvar, ki sem jo imela takrat v mislih. Vse se mi je zdelo tako zanimivo in hkrati strašljivo. Nisem mogla verjeti ne svojim očem ne svojim ušesom. Medtem ko sem poskušala umiriti svoje misli, se je soba naenkrat zatemnila in edini vir svetlobe je bil snop neverjetne svetlobe. V svojem življenju nisem videla ničesar tako lepega. Ta svetloba je imela svoje ime, in sicer Veritas – Resnica. Pojav svetlobe mi ni bil jasen, zato sem z upanjem, da dobim razlago, pogledala Asterio. Edino, kar mi je rekla, preden je izginila, je: »Upam, da si pripravljena.« S tem se je začelo sojenje mojega življenja.

Na prestolu, ki je stal na sredini, se je pojavil moj najboljši prijatelj. Verjetno mislite, da je to prestol, na katerem naj bi sedela oseba, ki sem ji življenje spremenila na bolje, a ni. Sedel je na prestolu osebe, ki je zaradi mene izgubila svoje življenje. Ta izguba življenja ima dva pomena: da je bil nekdo prisiljen zavreči svoje življenje kot posledico tvojih dejanj ali da je zaradi tebe umrl. V mojem primeru je Leo umrl zaradi mene. Ko sem ga videla, nisem mogla zadržati svojih solz, ki so brez zvoka kapljale z lic na tla. Mogoče se sprašujete, kako je mogoče, da sem kriva za smrt najboljšega prijatelja. No, v bistvu ni ravno moja krivda, bila je nesreča. Na čase se mi je življenje zazdelo brezvezno, kot da ni več vredno živeti. Vse se je odvijalo na moj osemnajsti rojstni dan.

Stojim na robu nebotičnika, gledam ulice, polne ljudi, ki se smejiijo, pojejo, praznujejo, a nihče ne ve, da imam rojstni dan. Je res preveč, če si želim, da bi vsaj nekdo pozabil na novo leto in praznoval z mano? Niti moj najboljši prijatelj se me ne spomni več, seveda je razumljivo, da ga ni tu, ampak ali je res težko poklicati svojo prijateljico in ji zaželeli vse najboljše? Očitno je. Pripravljam se na padec, nakar za sabo zaslišim glas. Ta glas ne pripada komurkoli, ta glas pripada Leu: »Talia, kaj

delaš?! Prosim, stopi stran! Vem, da sem pozabil na tvoj rojstni dan, prosim, oprostimi!«

»Kako lahko pozabiš rojstni dan osebe, ki jo poznaš od takrat, ko so ti starši menjali plenice? Veš, kaj sem ugotovila?« Naredila sem korak bližje smrti. »Čisto tak si kot onadva.« Ta stavek je zarezal globoko, to vem zagotovo. Po par minutah prerekanja sem umirila svoj ton. »Upam, da za vedno pozabiš name,« sem rekla in naredila tistih zadnji korak proti robu, ki ni bil usoden zame, temveč zanj. Leo se je pognal proti meni, me potegnil nazaj na streho in pri tem izgubil ravnotežje.

Gledala sem ga z obžalovanjem v svojih očeh. Še vedno se spomnim tistega občutka, ko sem morala njegovi mami povedati, kaj se je zgodilo. Nikoli ne bom pozabila tisti besed, tistega krika bolečine. Preden sem mu lahko karkoli rekla, se je pognal s prestola, me objel in rekel: »Oprostimi mi, Lia, nisem želel, da bi se vse tako končalo, oprostimi mi! Tolikokrat sem premišljeval o tem, res mi je žal. Ne bi smel pozabiti nate, res nisem boljši od tvojih staršev!«

Ko sem slišala vse to, sem se zlomila. Tam sva sedela na sredi sobe, jokala in se objemala. Čez nekaj časa me je spustil ter malo posmrkal: »Pohiteti moram, čas bo kmalu potekel.« Potekel za kaj, sem se takrat vprašala in kmalu ugotovila – čas, ko Leo poda svojo odločitev o moji usodi.

Bila sem negotova ob njegovi odločitvi, a kar je rekel, si bom zapomnila za vedno: »Jaz, Leo Parker, odločam, da si iz mojih izkušenj sojena oseba zasluži oditi v raj. Ni le najboljša oseba, ki sem jo kdaj poznal, je tudi najboljša prijateljica, ki sem jo kadar koli imel.« S temi besedami je izginil on in z njim prvi prestol.

Zaprla sem oči in pomislila, kako je vse to mogoče. Naredila sem par korakov proti mestu, kjer je stal Leov prestol, moj mrtvi najboljši prijatelj, nakar sem slišala glas osebe, ki sem jo ljubila bolj kot sebe. Ko sem se ozrla proti prestolu levo od manjkajočega, sem videla svojo mlajšo sestro Diano. Nisem prenesla njenega pogleda razočaranja. Res je, da sem jo zapustila, a obe veva, da je bilo tako najbolje. Diana je oseba, ki sem ji življenje spremenila na bolje.

Stara sem pet let. Z atijem sva v čakalnici mestne bolnišnice in čakava, da nama zdravnik sporoči, kaj je narobe z mojo mami. Odprejo se vrata ambulante in sestra

prinese novico, da je mami tri mesece noseča z mojo mlajšo sestro. Ati me dvigne in začne z menoj praznovati, medtem ko naju mami opazuje z najlepšim nasmehom na obrazu.

Moja Diana je danes stara pet let, a ni nobenega praznovanja, nobenega vreščanja otrok, ki se veselo igrajo, nobenega petja, kaj šele torte. Tečem ven iz pekarnice z enim samim mafinom, tečem, kot da mi gre za življenje. Lastnica kriči za mano, naj se vrnem in kako si drznem storiti kaj takega, a se nanjo ne oziram, jaz samo tečem naprej. Pridem domov, preplašena in v upanju, da nihče ni opazil mojega izginotja. O, kako sem bila naivna. Samo da sem stopila skozi vrata, me je za las zgrešila steklenica piva. V zadnjih petih letih se je veliko spremenilo. Ati in mami sta pozabila name in na Diano. Sploh ne vem, kako se je to zgodilo. Zdirjam v sobo, ki si jo delim s sestro, zaklenem vrata, postavim mafin pred njo in ji s solzami v očeh zaželim vse najboljše, čeprav je vse, kar obe slišiva, razbijanje očetovih pesti po vratih.

Na moj petnajsti rojstni dan sva z Diano odšli. Starše je brigalo za naju. Že devet let nisva jedli doma narejenega kosila. Vse, kar sva jedli, sva našli v smetnjakih ali ukradli. Letos sem končno zbrala dovolj denarja za najin pobeg. Odšli sva zgodaj zjutraj, ko sta starša še spala, preveč nalita, da bi sploh poskusila vstati. Dan pred tem sem kupila dve vozovnici do Kalifornije, kjer živi najina teta. Kar je ostalo od zbranega denarja, je šlo za hrano. Po Kaliforniji sva taveli cel dan, da sva našli tetino hišo. Lahko sva samo upali, da naju bo prepoznala in vzela k sebi. Diana je imela srečo, saj jo je teta vzela k sebi. Zame se je zgodba odvila drugače – šla sem v sirotišnico, a še vedno sem vsak teden obiskala sestro in njeno novo družino.

To se je vleklo dve leti, do mojega odhoda iz sirotišnice. Takrat sem se odločila, da ne morem več, da mi tako življenje ni namenjeno, in sem odšla. Seveda sem Diani pisala vsak mesec, medtem ko sem kot svobodna ptica potovala po vsej celini. Takrat sem doživela marsikaj in spoznala mnogo ljudi, za katere mi je žal, da sem jim s svojim odhodom prizadela tako bolečino. To je moje edino obžalovanje v zvezi s samomorom.

Diana ni mogla verjeti svojim očem. Ni verjela, da pred njo stoji mrtva sestra: »Talia, si to ti? To ni mogoče, pred nekaj urami sem bila na tvojem pogrebu. Meša se mi, kaj se dogaja?«

»Prišla si na moje sojenje kot oseba, ki sem ji spremenila življenje na bolje. Ko se boš zbudila, se tega ne boš spomnila,« sem ji rekla.

»Potem si zares mrtva?« Nastala je smrtna tišina. »Glede tega, da si mi spremenila življenje na bolje, nimaš prav. Moje življenje si rešila! Bog ve, kaj bi bilo z mano danes, če bi me pustila z njima.« Nazadnje ko sem videla svojo sestro, sem vedela, da jo lahko pustim samo na svetu. »Po mojem mnenju si zaslužiš oditi v nebesa.« S temi besedami sta izginila tako ona kot prestol, na katerem je sedela.

Tam sem stala, živčno gledala zadnji prestol in čakala zadnjo osebo. Le kdo bi lahko bil, sem se spraševala, nevedoč, da je zadnja oseba že v sobi. Minute so se zdele kot ure in kmalu nisem mogla več stati pri miru, zato sem se odločila sestiti na prestol pred seboj. Ko sem sedla, sem začutila tisti evforični občutek, ravno tisti, ki me je spravljal ob pamet vse življenje. V glavi se je oglasilo milijon glasov sovraštva, razočaranja, jeze, žalosti. Ni mi bilo najbolj jasno, kaj se dogaja, ko sem ugotovila – jaz sem, jaz sem zadnja oseba.

»Kako je to možno? Ne morem soditi sama sebi! Kaj naj sodim? Življenje, smrt?« Začela me je grabiti panika, nisem imela pojma, kaj naj naredim, kaj se od mene pričakuje. Nato sem se usedla na preostali prestol. Pred mojimi očmi so se začeli kot film predvajati moji spomini. Nisem jih videla skozi svoje oči, temveč skozi oči svojega sogovorca ali osebe, ki je bila prisotna med dogodkom v moji neposredni bližini. Bilo je čudno, videti sebe in občutiti tisto, kar so občutili ljudje, ko so me videli, govorili z mano ... Kar pa je bilo še bolj čudno, je to, da so bili občutki pozitivni.

Sestra je bila srečna, ko je dobila moja pisma, prebirala jih je znova in znova, vsakič srečnejša, da sem se spomnila nanjo. Moj najboljši prijatelj je bil ljubezniv in vesel, ko sem mu pomagala reševati spore z njegovimi najbližjimi. Nek neznanec na ulici je bil hvaležen, ker sem mu pomagala poiskati psa, spet neka neznanka v Braziliji navdušena zaradi karnevala, na katerem sem nastopila, in še mnogi drugi.

To me je malo razjezilo, saj sem si mislila, kako sem lahko bila tako sebična in jih zapustila. Bila sem izmučena, saj je pridobiti spomine štiriindvajsetih let v nekaj minutah veliko za človeka. Nisem mogla verjeti, da sem bila ljubljena s strani drugih ljudi, ljudi, ki so me le bežno poznali, ljudi, ki so bili moji dolgoletni prijatelji, družina.

Ljudje, ki sem jih zapustila v času svojega obstoja, so mi odpustili. Ljudje, ki sem jih sprejela k sebi, so me vzljubili. Videti in občutiti to je bilo neverjetno, slišati njihove misli in besede je bilo tako boleče kot osvežujoče in pomirjajoče. V tistem trenutku sem ugotovila, da sem bila za svoje kriva sama. Jaz sem bila plod svoje nesreče, svoje žalosti. Jaz sem kriva za svojo smrt, a glede tega nisem mogla storiti ničesar. Kar sem naredila, ni bilo mogoče vzeti nazaj tako kot bolečo besedo, ki si jo nekemu vrgel naprej, ko si bil jezen. Nisem mogla reči oprostite in pozabiti na to kot takrat, ko sem bila živa. To ni bilo mogoče, mogoča pa je bila le ena stvar, dogodek.

Ko se nekemu opravičiš, ima oseba dve izbiri: zamero ali odpuščanje. Sama se lahko odloči, ali ti bo storjeno dejanje zamerila ali odpustila, si ga bo vzela k srcu in nanj nikoli pozabila ali pa odrinila storjeno dejanje na stran, ker se to ne more več popraviti, in ti oprostila.

Takrat sem se vprašala: nebesa ali pekel? Si zaslužim večno trpljenje ali večni mir? Kaj je prav, kaj narobe? Lahko se ne bi gnjavila s temi vprašanji in samo rekla raj, ampak zakaj? Kaj je moj razlog za raj? Vprašanja so kapljala eno za drugim, a na vsako sem imela odgovor – ljudje so zaradi mene občutili srečo, ljubezen, hvaležnost, upanje; prinašala sem jim mir in varnost. Odločitev je bila težka, ker sem jim s svojim odhodom vse to vzela.

Moja odločitev je bila raj. Ni bilo pomembno, ali sem jim vse to vzela. Pomembno je bilo, kaj vse sem za sabo pustila – in to je bilo veliko. Zapustila sem življenjske izkušnje, dogodke, ki se jih je vredno zapomniti, zapustila sem vse, kar sem lahko. Moje življenje v rajju je še vedno omadeževano s krivdo, da sem za sabo zapustila ljubljene, a sem vedela, da je nastopil moj trenutek, moj odhod. Mogoče na začetku nisem imela utemeljenega razloga zanj, a važno je, da ga imam sedaj, važno je, da vem, zakaj sem živela in zakaj umrla.

Svoje ljubljene sem obiskala v njihovem snu. Želela sem jim sporočiti, naj ne žalujejo za mano, saj je v življenju veliko več pomembnih, zabavnih, lepih stvari. Vedela sem, da me bodo pogrešali in jaz njih, a če želijo doseči srečo, morajo za sabo pustiti spomine, ki jih oddaljujejo od nje.

*»Ko se jutri začne in me ne bo,
bo sonce vzšlo in našlo vaše oči,
napolnjene s solzami zaradi mene.
Želim si, da ne bi jokali,
tako kot ste danes,
ko ste mislili na mnogo neizrečenih besed.
Vem, kako ste me ljubili,
močno, kot jaz sem vas,
in vsakič, ko pomislite name,
vem, da ne bo lahko.
A ko jutri se začne brez mene,
prosim, razumite,
da je angel priletel in poklical moje ime
ter me prijel za roko.
Rekel je, da je moje mesto pripravljeno
v raju daleč stran,
da moram zapustiti vse,
ki jih neizmerno ljubim.«*

Taja Lesjak, 1. B

PRAVLJICE V NAREČJU

Dijaki 1. M so posneli izmišljene pravljice v svojem narečju oziroma pokrajinskem pogovornem jeziku. Tukaj gre za zapis govornega besedila.

H₂O

So bli trije ta bolj prjatli, dvojčka vodik in kisik. Odločil so se, da bodo naredil svoj bend. Bendu so dal ime H₂O. V kevdru so se zbiral in vadl. Ustanovil so se kmal po nastanku Zemlje. Še dons majo oboževalce po celmu svet – ni ga človeka, k' jh ne bi poznal. Delal so tako nevtralnno glasbo, brez kakršnegakol okusa oziroma žanra, zato so jih

vsi tko rad poslušal. Njihova glasba je tko važna, da so ugotovili, da ljudje sploh ne mormo žvet več kot dva dni brez da bi jih poslušali.

Njihovi koncerti so pa res odpuleni. Med koncertom se spremenijo v tri različna agregatna stanja. Najprej na oder pridejo čisti z dolgočasni, tudi publika stoji pri miru. Pa še dostokrat je mrzla na začetku. No, pol pa par komadov odšpilajo; se oni pa tudi publika ogrejejo in koncert začne lepo teči. Na koncu, kjer je vrh koncerta, pa kr naenkrat zginejo. Kt da bi se v plin spremenili.

V vseh teh letih so izdal sam tri albume. Prvi album se imenuje Trdno agregatno stanje, drugi Tekoče agregatno stanje in tretji Plinasto agregatno stanje. Letos polet pa so jih v Sloveniji koker da hotli mal ukiniti, ampak so se njihovi oboževalci uprli. Jest sem vesela, da jih niso ukini, ker zlo rada poslušam njihovo glasbo.

Rika Dolžan, 1. M

Cajt božiča

Pred mnogimi leti so žveli trije zajčki. Žveli so v eni majhni vasi za devetimi gorami, dvanajstimi potoki in tremi jezeri. Točen teden pred božičnim večerom so se odločili, da rabijo božično drevo, ampak ne takga kot vsako leto.

Hotli so večje drevo. Pa niso imeli velik več kajta, so si izbrali gmajno, k' je bila na eni strani brega. K' so pršli v gmajno, so hotli najti popolno drevo. Dolg kajta so hodili, pa ga še kr niso našli. Vsi trije so bili zelo zmatrani pa sestradan, ampak so se vseeno odločili, da naujo obupati. Hodili pa iskali so še naprej in k' se jim ni več dalo, je najmlajši pokazoval na najbližje drevo in rekel, da se nima ta zdi fajn, ta drugi zajček se je z nemu strinjaval, ker je bil tudi on tako zmatran. Ta tretji pa ni obupal in je šel še mal naprej. Čez neki kajta je tudi ta mislil jenati, ampak pol je porajtu najboljše drevo. Hitro ga je požagali in ful merkou, da se ni fentou. Od vesela je lafala kr do roba gmajne. Tam sta ga čakala še druga dva zajčka, k' sta vmes posekala tisto drevo, k' je nima bil fajn. Odločili so se, da bodo vzeli kr' oba. Skupni so jih naštimali na sanke, pa še sami so se gor počli. Odpelali so se po bregu dol v svojo vasico. K' so se vozili skozi vas, so pa vsi vaščani občudovali njihov drevo.

Doma pa niso vedeli, kva bi naredili še z drugim drevesom. Odločili so se, da ga šenkajo svojim revnim sosedom in jim s tem polepšajo božič. Soseda jim je na šporgetu v piskru

skuhala čaj, pol so pa skupaj okranclal obe drevesi. Na koncu so pogruntal, da je bil to najlepši božič do zdej. Sploh zato, ker jim je neki dobrga ratal, pa še tok fest drevo majo.

Urška Hojkar, 1. M

Na žalost resnična sodobna pravljica

Pisalo se je leto 2019, ko je tam nekje v Wuhanu ponovno prišel na obisk mali virus. Najprej se je sprehajal samo po tržnici. Ko je hotel pocukati ljudi za rokav, da bi ga opazili, je ugotovil, da lahko v vsakem človeku pusti delček sebe. In tako je postal novi on. Stvar mu je postala všeč, zato je poskušal še neštetokrat. Z letali, vlaki in ladjami je odšel v svet.

Nato je že dobro utečeni svetovni popotnik ugotovil, da nikjer ni dobrodošel. Kar naenkrat so ga čakala prazna mesta, ljudje so nosili zaščitne maske in ostajali v svojih stanovanjih. Virus so naredili ime (sars-cov-19; delovni imeni sta bili tudi corona in covid). Nekateri ljudje so celo svoje otroke poimenovali po njem. Najbolj zanimivo se je virusu zdelo, da so vsi ljudje po celem svetu izgovarjali njegovo ime na enak način. Virus je iznašel nov način za svoje širjenje. Izmisлил si je novo različico, ki je bila še udarnejša. Ponosen je bil na svojo vojsko in njihovo iznajdljivost. Toda pojavila se je armada znanstvenikov, ki se je borila proti njemu, z gospodom Pfizerjem, Janssenom in Sputnikom ter z dvema gospema ob njihovem boku – Astro-zeneco in Moderno. Od virusa so zahtevali, da odpokliče svoje vojake in se vrne v epruvelko. Seveda se virus ni želel pogajati. Znanstveniki so se združili v skupino Vakcin in mu napovedali napad. Virus je bil skoraj premagan, ampak on je imel še nekaj skritih adutov v rokavu, ustvaril je novo različico, poimenovali so jo omikron in še hitreje in množičneje zaokrožil po celem svetu. Skupina Vakcin je šla v akcijo z novim odmerkom cepiva. Ta boj za premoč se nadaljuje še dandanes in trenutno njen zmagovalec še ni znan. A ljudje z nespoštovanjem osnovnih pravil pomagajo virusu. Virus pa si mane roke in drži fige v žepu.

Se nadaljuje ...

Florjan Čuden, 4. Č

Sodobna kmetijska pravljica

Nekega poletja je kmet kosil travo in sredi dneva opazil nenavaden pojav – utrinek. Čeprav je bilo že temno, je na tleh opazil nekaj nenavadnega. Izstopil je iz traktorja, da bi si поблиže pogledal zadevo. Ugotovil je, da na tleh leži nenavadna skala, ki bi mu lahko uničila nakladalno prikolico. Stvar se mu je zdela nenavadna, kajti skalo je moral nekdo prenesti na ta kraj. Opazil je odtise čevljev, ki so vodili do zapuščenega skladišča. Toda v njegovi notranjosti je opazil številne računalniške zaslone, ki so prikazovali dogajanje na okoliških kmetijah. Spomnil se je, da je v lanskem letu v vas prišlo neko podjetje, ki je kmetom obljubljalo razvoj in nova evropska sredstva. Ampak že naslednji dan so vsi pozabili na prazne obljube.

Zaslišal je korake, zato se je hitro skrnil. Nekdo je za trenutek vstopil in zelo hitro tudi odšel. Po telefonu je razlagal, kako blizu je odkupu najbližjih zemljišč.

Zavedel se je, da je lastnik skladišča želel sabotirati kmete, da bi zaradi škode na kmetijskih strojih bankrotirali, saj bi lahko od njih kasneje poceni odkupili zemljišča. Vse je dokumentiral in želel poslati dokaze okoliškim kmetom. Toda v prostoru ni bilo signala. Skozi okno je zlezel na plano. Odšel je na policijo in jim predal dokaze. Policisti so mu povedali, da so podjetniku že nekaj časa za petami, ker je v kar nekaj sosednjih državah izvedel sabotaže v gospodarstvu, toda vedno se mu je uspelo rešiti. Ponujali so tudi bogato nagrado v zameno za koristne informacije. Kmet je dobil nagrado in njegova družina je od tedaj naprej lagodno živela. Vendar se niso odpovedali kmetovanju, kajti ta dejavnost jim ni predstavljala le vira zaslužka, ampak tudi strast in način, kako mlajšim generacijam pokazati, da se s trdim delom in resnico daleč pride.

Andraž Oblak, 4. Č